

Înfierea

Noțiunea *înfiere* este folosită în Scriptură în legătură cu Israel (Romani 9.4) și cu Adunarea (Romani 8.14,15,23; Galateni 4.5-7; Efeseni 1.5), însă în sensuri cu totul diferite. În legătură cu Israel *adoption*¹ se referă la faptul că Israel va fi adus între popoarele pământului într-un loc privilegiat cu privire la Dumnezeu (Exodul 4.22). Însă în sens creștin *adoption* are a face cu faptul că un copil al lui Dumnezeu este așezat în familia lui Dumnezeu pe locul privilegiat al Fiului Însuși, prin aceea că el posedă Duhul Sfânt locuind în el. Înfierea este mai mult decât primirea, prin aceea că cel credincios are parte de privilegiile și de libertatea pe care numai un fiu o poate avea în prezența lui Dumnezeu.

Cuvântul *înfierea* în limba greacă înseamnă literal „fiu-loc”. *Înfierea* este realmente o binecuvântare creștină. Aceasta înseamnă, înfierea este o binecuvântare deosebită pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru cei care cred în Hristos. Ceilalți din familia lui Dumnezeu – credincioșii Vechiului Testament, rămășița iudaică din viitor, israeliții răscumpărați din cele zece seminții, păgânii convertiți din timpul Împărăției de o mie de ani, etc. – nu sunt înaintea lui Dumnezeu pe acest loc privilegiat. Ei toți sunt *copii* în familia lui Dumnezeu, dar în epoca harului numai credincioșii creștini au locul de *fii*.

Înfierea este poziția cea mai înaltă a binecuvântării, pe care o creatură o poate avea în legătură cu Dumnezeu Tatăl. Îngerii au fost numiți „fii ai lui Dumnezeu” în Vechiul Testament (Geneza 6.2; Iov 1.6), însă ei nu mai sunt numiți așa de când Hristos a înviat dintre morți și S-a suit în înălțime și a adus omenirea pe locul pe care El Însuși stă înaintea lui Dumnezeu. *Fii ai lui Dumnezeu* (Romani 8.14) este astăzi o noțiune rezervată exclusiv credincioșilor creștini, căci ei au un loc mai înalt al binecuvântării și al privilegiului înaintea lui Dumnezeu decât au toate celelalte făpturi binecuvântate. Dumnezeu ar fi putut să ne așeze pe locul îngerilor aleși sau ar fi putut chiar să ne înalțe pe poziția sublimă a unui arhanghel – și noi am fi fost recunoscători pentru aceasta. Dar El a făcut ceva mult mai mare și mai binecuvântat: El ne-a așezat pe locul propriului Său Fiu cu toată favoarea și privilegiile legate de aceasta, locul acesta îl avem!

Uimitor în aceasta este că Dumnezeu a planificat această binecuvântare mare pentru creștinii credincioși „înainte de întemeierea lumii”, și este „buna plăcere a voii Sale” să realizeze aceasta (Efeseni 1.3-6). Produce realmente bucurie și satisfacție în inimă să ai înainte o societate de fii, care stau exact în aceeași poziție ca propriul Său Fiu! Ca „fii ai lui Dumnezeu” avem parte de:

- *locul* Fiului – primirea (Efeseni 1.6)
- *viața* Fiului – viața veșnică (Ioan 17.2)
- *libertatea* Fiului înaintea Tatălui (Romani 8.14-16)
- *moștenirea* Fiului (Romani 8.17)
- *gloria* Fiului (Romani 8.18; Ioan 17.22)

¹ Remarca redacției: *adoption (hyiothesia)* înseamnă „primire ca fiu” și este tradus în mod obișnuit cu „înfiere”.

În general se gândește: dacă Dumnezeu ne face fii, atunci aceasta este o acțiune care aduce pe om în familia Sa. – Însă aceasta nu este ceea ce învață Scriptura. Este numai *un singur* drum spre familia lui Dumnezeu; el conduce prin nașterea din nou (renașterea). Oferirea *înfierii* are a face cu faptul că cineva, care este născut din nou (și prin aceasta este un copil al lui Dumnezeu în familia lui Dumnezeu), este înălțat, sau i se mărește prestigiul, pe un loc deosebit al privilegiului și al evidențierii. Așa cum am amintit, este vorba de faptul că el este adus exact *în poziția* pe care Fiul lui Dumnezeu Însuși o are înaintea lui Dumnezeu! Aceasta are loc atunci când un om crede în Evanghelia mântuirii lui și este pecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Așadar un om devine un copil al lui Dumnezeu în familia lui Dumnezeu atunci când el devine născut din nou; dar când el primește Duhul, prin aceea că el crede Evanghelia, el este introdus ca fiu (primirea *înfierii*) în familie.

Oamenii cu origine iudaică înțeleg probabil mai ușor felul în care este folosită *adoptarea* (*adoptiom*) în Scriptură, decât aceia care descind dintre păgâni. Când într-o familie iudaică un tânăr împlinește vârsta de treisprezece ani, părinții lui îi pregătesc un „bar-mizwa”: din momentul acesta el este promovat oficial în familie de la statura de *copil* la cea de *fiu*. După aceea el savurează libertăți și privilegii mai mari în părtășia casei. Bar-mizwa nu aduce tânărul în familie, ci îl *promovează* pe un loc privilegiat în cadrul familiei.

La fel este când Duhul îl înalță în poziția de fiu în familia lui Dumnezeu [în momentul când Duhul Își ia locuința în cel care crede]. Apostolul Pavel învață aceasta în Galateni 4.1-7. El diferențiază între „copiii” și „fii” în familia lui Dumnezeu și ilustrează aceasta pe baza unei gospodării iudaice. Copiii – în sensul în care Pavel folosește expresia în acest pasaj – sunt priviți ca și cum ei ar avea un loc subordonat în familie. Pavel pune aceasta în legătură cu locul pe care îl aveau credincioșii din timpul Vechiului Testament. Dar odată cu venirea lui Hristos, pentru a înfăptui răscumpărarea, și cu trimiterea Duhului Sfânt, credincioșii epocii vechi, care au luat pe Hristos ca Mântuitor, au fost primiți ca fii și astfel au fost înălțați, sau li s-a ridicat valoarea, în poziția creștină a „înfierii”. Ei au părăsit poziția de minori și au venit în poziția privilegiată a „fiilor” în familia lui Dumnezeu. (Apostolul Ioan *nu* folosește cuvântul „copii” în același sens de subordonare, cum îl folosește Pavel în epistola către Galateni. În scrierile lui Ioan copiii sunt priviți ca având Duhul Sfânt și prin aceasta poziția creștină deplină; vezi 1 Ioan 2.20; 3.24; 4.13. Chiar și aceia, pe care Ioan îi denumeste „copilași”, deci care sunt născuți din nou, sunt văzuți pe acest loc; vezi 1 Ioan 2.18. Ioan îi numește copii, deoarece accentul în epistolele sale se pune pe viața veșnică și pe relația pe care noi o avem cu Tatăl în sentimente, ceea ce întruchipează „copii”. Astfel credincioșii creștini sunt priviți în Scriptură atât ca și copii, cât și ca fii.²)

În timp ce Dumnezeu îi binecuvântează pe toți care sunt în familia Sa, El este suveran și poate acorda unora din familia Lui o favoare deosebită față de alții, dacă El vrea. El a făcut aceasta, prin aceea că din epoca actuală a ales credincioși pentru înfiere (pe credincioșii creștini). Sunt patru locuri principale în Scriptură, în care este amintită înfierea; fiecare loc se concentrează la un alt aspect al acestei mari binecuvântări creștine:

² Uneori traducerea King-James traduce greșit în scrierile lui Ioan cuvântul „copii” prin „fii”, și aceasta poate deruta, de exemplu în Ioan 1.12; 1 Ioan 3.1.

- Galateni 4.1-7 accentuează *poziția privilegiată*, pe care o avem și care este mai presus de poziția celorlalte persoane binecuvântate din familia lui Dumnezeu.
- Romani 8.14,15 accentuează *libertatea deosebită*, pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, prin aceea că în orice timp avem intrare în prezența Sa și ne putem adresa Lui ca Tată al nostru cu o intimitate, pe care nici o altă făptură nu a cunoscut-o vreodată – prin aceea că putem striga: „Ava, Tată”.
- Efeseni 1.30 accentuează *binecuvântările mai înalte și cunoașterea*, pe care le avem conform planului lui Dumnezeu, care până atunci a fost păstrat ascuns în „taină”.
- Evrei 2.10-13 accentuează *demnitatea*, pe care o avem prin aceea că noi suntem identificați în noua rasă a creației cu Hristos ca „frați” ai Lui. Hristos ca „Cel întâi născut” este Capul acestei rase (Apocalipsa 3.14; Romani 8.29; Coloseni 1.18).